

Allerede som følge af det anførte kan indførelse af offentlig votering i 1. instanssager næppe tilrådes.

Med hensyn til *ankesager* kan der ikke i almindelighed rejses de anførte praktiske betænkeligheder vedrørende dommens affattelse, men det er vel et spørgsmål, om gengivelse af hver enkelt dommers votum er påkrævet, når retten — som ved almindelige landsretssager — kun består af 3 dommere. Der gøres jo, også under den nuværende ordning, ved dommens begrundelse udførligt rede for de regler og den argumentation, der menes at føre til det antagne resultat, og er der afvigende opfattelse, gør vedkommende dommer — ofte særdeles fyldigt — rede for sin stilling i dissensen. Når der gives hjemmel til — som foreslået i ændringsforslagene til rpl. § 218 — at optage dissensen med navn i selve dommen, synes en yderligere ændring mindre påkrævet.

Det skal dog bemærkes, at hvis den foreslåede offentlige votering og domsbegrundelse gennemføres for højesterets vedkommende, kan det i betragtning af, at landsrettens dom i langt det største antal sager er den endelige afgørelse, synes en naturlig konsekvens, at samme voteringsmåde og domsbegrundelse indføres for landsrettens vedkommende, for så vidt angår ankesager, i hvilke lægdommere ikke medvirker, og hvor mundtlig forhandling har fundet sted.

Jeg skal sluttelig udtale, at jeg, som foran berørt, må tage et vist forbehold med hensyn til virkningerne i tidsmæssig og økonomisk henseende af en eventuel ændring, hvorhos tilføjes, at det for landsretternes vedkommende kunne synes rimeligt at afvente de erfaringer vedrørende en nyordning, der indvindes ved højesteret.

C. Bang.